

OSD 69/18

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...)

z dnia 19 listopada 2018r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) w składzie:

Przewodniczący: r. pr. W. G.

Sędziowie: r. pr. G. K. (sprawozdawca)

r.pr. A. M.

Protokolant: r.pr. K. J.

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. A. D.

w sprawie rozpoznawanej z odwołania E. S. na postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 21 września 2018r. sygnatura akt RD 151/17 o umorzeniu dochodzenia

postanowił:

I.

na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870) w zw. z art. 437 § 1 i art. 465 § 1 i 2 k.p.k. utrzymać w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) z dnia 21 września 2018 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie radcy prawnego M. J. RD 151/17.

II.

na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870) zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 1000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych (...).

UZASADNIENIE

Dnia 29 listopada 2017 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) wpłynęła skarga Pani E. S., dotycząca działań radcy prawnego M. J., związanych z byciem pełnomocnikiem klientów, których interesy pozostają ze sobą w sprzeczności, a także doprowadzenia skarżącej do znacznych strat finansowych.

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2018 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczął dochodzenie w sprawie, które umorzył postanowieniem z dnia 21 września 2018 r. o sygn. akt RD 151/18, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z późn.zm.).

Na to postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dnia 18 października 2018 r., skarżąca złożyła zażalenie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych (...) (zwanego dalej „Sądem”). W zażaleniu skarżąca zarzuciła, iż rzecznik ustalił stan faktyczny jedynie na podstawie zeznań świadków, a ponadto nie dołożył odpowiednich starań by dociec prawdy, nie dokonał szczegółowej analizy treści skargi oraz nie poszukiwał odpowiednich dowodów.

Sądu ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd uznał ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego za prawidłowe i przyjął je za własne. Sąd przeanalizował wszystkie dowody oraz zeznania świadków dopuszczone w sprawie, nie znajdując przy tym podstaw do kwestionowania rzetelności któregokolwiek z nich. Sąd przeprowadził postępowanie rzetelnie, szczegółowo analizując treść wniesionej skargi.

Sąd zważył co następujące:

Na podstawie zebranego materiału dowodowego oraz ustalonego stanu faktycznego Sąd postanowił utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 21 września 2018 r. o umorzeniu dochodzenia. Sąd uznał, iż okoliczności sprawy są dostatecznie wyjaśnione i nie ma podstaw, aby uznać, iż r. pr. M. J. dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu art. 28 oraz art. 29 ust. 1 w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.) t.j. bycia pełnomocnikiem klientów lub doradzaniu klientom w sytuacji, gdy ich interesy są sprzeczne. W przedmiotowej sprawie r. pr. M. J. był jedynie osobą kojarzącą M. S. oraz J. W., nie reprezentował on interesów żadnej z ww. osób w sprawie, której dotyczy skarga i jego działania nie doprowadziły Pani E. S. do strat finansowych, w związku z czym nie ucierpiały jej interesy. Przedmiotem ochrony w przepisie art. 28 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego są interesy prawne klienta, na rzecz którego radca prawny świadczy lub świadczył pomoc prawną, a w konsekwencji zaufanie tego klienta do pełnomocnika wyrażającego się w pewności, że jego interesy prawne będą chronione na etapie prowadzonego postępowania, jak również w przyszłości, po ustaniu stosunku prawnego wiążącego go z pełnomocnikiem („Kodeks Etyki Radcy Prawnego Komentarz” pod red. T. Schefflera 2017, wyd. wyd. 2/ Wrocniecka 2017, wyd. wyd. 2). W związku z problemami (...) spółki Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej M. E. S., (...) spółka cywilna, właściciel lokalu, w którym była prowadzona działalność, rozwiązał umowę najmu ww. lokalu przy ul. (...) (...), gdyż najemca zalegał z płatnością czynszu w wysokości kilkuset tysięcy złotych. Nowym najemcą ww. lokalu został J. W.. R.pr. M. J. poznał ze sobą dwóch swoich klientów - M. S. i J. W., jednak nie reprezentował on ani (...), M. S. - najemcy lokalu ani nie świadczył usług na rzecz E. S. jako współnika ww. spółki cywilnej, a umowa najmu lokalu przy ul. (...) (...) została rozwiązana przez jego właściciela R. S., którego r. pr. M. J. również nie reprezentował. Nie ma przy tym dowodu, iż w okresie kiedy r. pr. M. J. świadczył usługi na rzecz M. S., jako współnika (...), (...) spółka cywilna i mając świadomość treści umowy ww. spółki cywilnej doprowadził do nabycia przez J. W. zorganizowanej części przedsiębiorstwa ww. spółki cywilnej reprezentując w tym zakresie również nabywcę zorganizowanej części przedsiębiorstwa tj. J. W..

Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa. Przepis ten ma charakter obligatoryjny i w przypadku wystąpienia tej negatywnej przesłanki procesowej, organ umarza postępowanie. W zachowaniu r. pr. M. J. Sąd nie dopatrywał się znamion, które nakazywałyby kwalifikować je jako przewinienie dyscyplinarne, tj. stanowić zachowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki radcy prawnego lub godnością zawodu czy nienależyte zachowanie zawodu, w związku z czym nie możliwe jest pociągnięcie r. pr. M. J. do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

W odniesieniu do zarzutów skarżącej dotyczących oceny dowodów przez Rzecznika Dyscyplinarnego, należy wskazać, iż zgodnie z zasadą obiektywizmu R. Dyscyplinarny w ocenie Sądu przeanalizował zarówno dowody przemawiające na korzyść jak i niekorzyść r. pr. M. J.. Rzecznik Dyscyplinarny w ocenie Sądu dokonał rzetelnej analizy materiału dowodowego i ustalił prawidłowo, iż nie można przyjąć, że r. pr. M. J. naruszył zasady Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zakresie, w jakim zarzuca to skarżąca. Sąd nie ma podstaw by nie dawać wiary zeznaniom świadków, które zdaniem Sądu stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie.

W złożonym zażaleniu skarżąca posługuje się stwierdzeniem, iż „solidarność zawodowa wzięła górę”, z czym Sąd absolutnie nie może się zgodzić. Sąd rozstrzyga o odpowiedzialności dyscyplinarnej radców prawnych na podstawie przepisów prawa i przeprowadza postępowanie z najwyższą starannością. Jeżeli w danej sprawie Sąd nie dopatruje się wykroczenia przeciwko przepisom, nie ma podstaw do orzeknięcia o odpowiedzialności osoby, wobec której toczy się postępowanie.

W tym stanie rzeczy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd Dyscyplinarny orzekł zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 a contrario ustawy radcach prawnych, obciążając kosztami postępowania Okręgową Izbę Radców Prawnych (...). Koszty postępowania zostały ustalone w kwocie ryczałtowej 1000 zł.

Orzeczenie nn. jest prawomocne i nie przysługuje od niego odwołanie.